

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH
TẬP 169

THẬP BÁT NHỊ MÔN
CHỈ YẾU SAO

SỐ 1928
(QUYỂN THƯỢNG & HẠ)

HỘI VĂN HÓA GIÁO DỤC
LINH SƠN ĐÀI BẮC XUẤT BẢN

SỐ 1928

LỜI TỰA CHỦ YẾU SAO

Sa-môn Tuân Thúc ở Đông Sơn đời Tống soạn.

Đại giáo hưng thịnh hay suy vong lá do lòng người, các Tổ đã đi qua, Cơ huyền hóa đã không còn, thời không thể tồn tại lâu dài, chắc chắn có người xuất hiện ở thế gian. Lễ công, bậc thầy truyền giáo cho Tuân Thúc ở Tứ Minh, là bậc vĩ nhân của giáo môn. Khi còn là Đồng tử lãnh thọ kinh điển, suy nghĩ thấu hiểu nghĩa lý rất nhanh, thiên cơ đặc biệt, có thể nói đó là bậc thượng tánh, thọ giới cụ túc tu học tại chùa Bảo Vân, Thông sư lần đầu đến nơi pháp tịch, người cha mộng thấy kia quỳ ở trước sư, sư cầm bình nước rót vào miệng, nước chảy ra như suối mà người thọ nhận như hang sâu; ngay sau đó, tông chỉ Đại giáo viên đốn của Thiên Thai, vừa mới lãnh thọ liền hiểu ngay không cần nghe lại. Sư nói rằng: Con đối với lời Ta nói không có điều gì không thấu đạt, nên chẳng cần ta giúp đỡ. Đến lúc sư mới viên tịch thì Ông lại mộng thấy kia xô vào đầu sư đeo vào cánh tay trái mà đi, cười vì đạt được chẳng phải là sự giải liễu lãnh thọ tu tập ban đầu, chẳng hề khác với việc A-nan rót nước vào bình. Về sau nêu cao sự truyền bá giềng mối của Sư mà hành hóa. Đầu tiên, thỉnh khai bày thuyết giảng tại chùa Càn Phù ở quận Đình Hóa, mọi người đều vui mừng thuận theo như mọi dòng chảy đổ về biển cả, do đó nhà cửa nhỏ hẹp không chứa đủ môn đồ ngày càng đông, không lâu sau bèn dời đến viện Bảo ân. Các bộ như Pháp Hoa chỉ quán, kinh Kim quang Minh, giảng nói liên tục suốt năm không ngày nào nghỉ, sự từng gắng sức nói với môn đồ rằng: Ta hoặc xuất, hoặc xứ, hoặc nín, hoặc nói không hẳn không dùng ý chỉ quyền thật của giáo quán, để uống mùi vị hay để chống đỡ, các vị không nên

uể oải. To lớn thay! Nếu người được mặc áo tịch tịnh nhẵn nhụi, ở trong nhà đại Bi, khéo dẫn dắt từng bước, không thể đạt được mà xứng hợp. Giải thích vấn đề về mười môn không hai ấy, xưa và nay giảng giải đều cho là một bản văn khó, hoặc phần nhiều chú thích đều nêu rõ những điều sai trái, ai chẳng tự cho mình nắm được ngọc của linh xà, vung vẩy bút của Di thiên, lẽ nào nghĩ rằng một nhà giáo quán, đâu biết nơi đã khởi phát kia. Các vị xem xét lại than thở, lẽ nào chỉ giải thích văn mà không bằng lòng sao được, ủy loạn giềng mối, sụt núi, lở non, thật đáng đau xót. Muốn nêu ra chánh nghĩa để xả bỏ ta mà chẳng có người, bèn phân tích chánh bản văn ấy, nhờ vào chứng cứ rõ ràng sức lực thừa thừa, bao gồm chấn chỉnh con đường lớn của giáo môn quyền thật; người thời nay, đều dựa vào sự phân định ấy; biệt lý tùy duyên tương tự như vậy, quán đạo gửi gắm, nhiều đời cùng mê mờ đối với cái thấy ấy, cho nên chỉ yếu lập ra như vậy. Còn như văn võng cách của Pháp Hoa chỉ quán, ẩn kín bao gồm đan chéo vào nhau, đại khái chẳng thể không có, đủ để người học đời sau nhìn gần thấy xa, nhiệm ý chỉ biết mùi vị, dễ dàng không nói đến. Thông ý chí của thiên hạ, định nghiệp lực của thiên hạ, dứt cái nghi của thiên hạ, thật sự một hai muôn lời này là được, lễ kính thêm người đồng học. Người quán xét không cho rằng ta cũng có bè cánh ư? Lấy cái lý dài đó mà không giữ cái tính dài đó, văn lý rõ ràng ai có thể che giấu được?
